

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagost)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

Al Ministre de Gràcia i Justícia

Diuenge a migdia fou detingut, en sortint de casa seva, el nostre company Angel Samblancat.

L'ordre de presó contra el nostre amic l'han dictat els jutjats del Congrés i de la *Inclusa*, de Madrid, per causes i processos que allí tenia Samblancat, de quan fou redactor d'"Espania Nueva" i "El Parlamentario dels que està dues vegades indultat.

Com s'explica, doncs, que ara desenterrin aquests papers, que els indults per a delictes d'impremta del 24 i del 26 han convertit en mullats?

Es ço que amb el degut respecte ens atrevim a preguntar al senyor Galo Ponte, i voldriem que aquest ens digués.

Els tribunals madrilenys suposaven—és de creure—que Samblancat no s'havia

acollit a l'indult del 24, presentant-se a les autoritats i posant-se a disposició de les mateixes, com el R. D. mana.

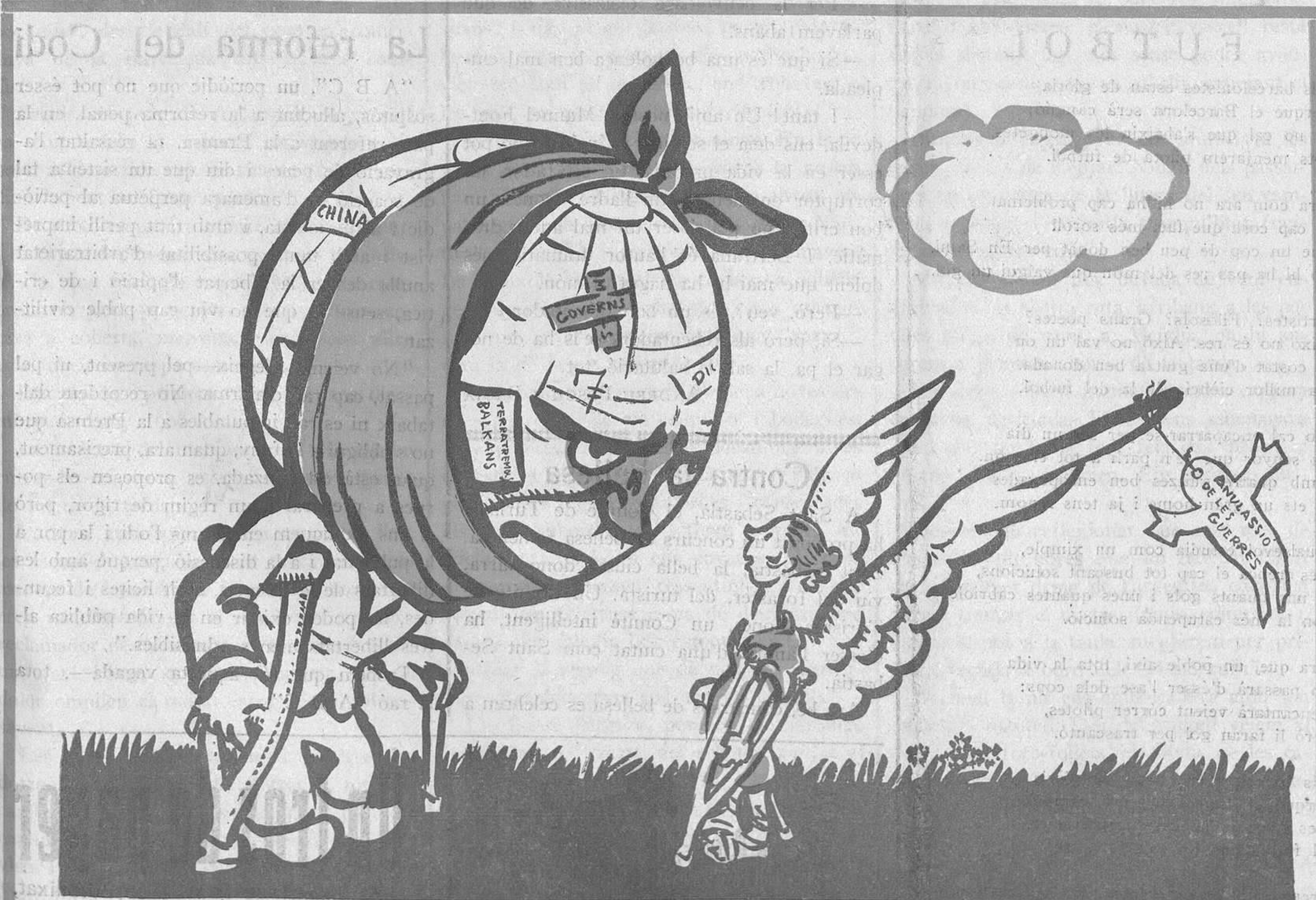
Però això ja s'ha demostrat que era un error. La relatòria d'Usera ha lliurat certificat de què el nostre company fou indultat l'any 24. La seva detenció, per tant, no es congruent.

Potser s'allegarà que la presentació de Samblancat s'havia d'haver fet a Madrid per a les causes que allí tenia.

Aquesta obligació, però, el R. D. en qüestió no la imposa, i, ni imposant-la, podria un a formalitat per causes involuntàries incompleta invalidar la gràcia de l'indult.

Al senyor Galo Ponte ens dirigim, doncs, per a què faci a l'Angel Samblancat la justícia deguda. Els tribunals madrilenys, malgrat els esforços fets pels nostres amics, els eminents advocats Eduard Barriobero i Abel Velilla, sembla que no es donen pressa en deixar sense efecte l'ordre de detenció del nostre company.

Es per això que la intervenció del ministre la considerem necessària.

EL MON I L'ANGEL DE LA PAU

—Noi, em sembla que no tens remei.

—Ni tu tampoc.

MAIG

1

DIMARTS

Festa del Treball

MATERNITAT

Els homes que més han bescantat les dones, els que, solis les han considerat com un animallet que fa bonic, que llueix, han acotat la testa i s'han tret el capell davant la maternitat, funció que, ultra els sofriments fisiològics que la fan màrtir, la torna amorosa i tendra.

Es protegeix la maternitat, mitjançant un migrat subsidi, sempre i quan els pares han de treballar per viure, o millor dit, sempre que la mare estigui inscrita convenientment al "Règim Oficial del Retirament Obrer".

La mare que dona a llum un soldat per a la pàtria té dret a cobrar 50 ptes. Amb aquest subsidi s'ha protegit l'obrer a mitges. Abans el patró, on l'obrer-mare prestava els seus serveis, regalava a la treballadora 100 pessetes, però, vingueren impostos nous per a la creació d'un subsidi legal i, per fas o per nefes, molestat el patró, retirà el premi per a les mares i el resultat ha estat que, si bé el cobrament d'ara és de raó, degut a la llei que el protegeix, s'ha rebaixat a la meitat l'ingrés que cobra la partera; sembla que valia la pena d'anivellar-ho una miqueta millor o almenys que el subsidi fos d'un preu equivalent o que s'acostés força al que, sense llei i per única voluntat, el patró satisfèia a les seves obreres.

Per al cobrament d'aital subsidi passen coses que fa vergonya d'haver-les d'esmentar: Fa temps que l'encarregat d'una fàbrica es nega a fer el certificat, conforme l'obrer tal o qual estava inscrita al "Règim Oficial del Retirament Obrer", perquè la tal o qual obrera... era soltera. Heus ací un exemple d'aquella moralitat de guarda-roba! Dels que tenen per un pecat el que una fadrina sigui mare!

Parlant amb aquest encarregat, hem de dir-li: No és el subsidi per a la materalitat? Voleu dir que no és mare la soltera que pareix amb igual dolor que una casada, amb més dolor, perquè junt amb el físic hi ha el moral, l'afront que erròniament li carreguen? Vós que això féreu, consideràreu la soltera com una pecadora, com una viciosa, com si l'acció de parir fos un accident del treball, essent com era una noia honrada, i en canvi, més d'un cop, defugint l'afany moralitzador (?).

PEPET SALAU

Petits comentaris

De retorn d'Amèrica, llegim que, al boxador basc, un senyor resident a Barcelona li ofereix quaranta mil duros per un combat a la plaça de braus Monumental, amb Bertazzolo.

Es llastimós, tanmateix, que per a un espectacle bàrbar hi hagi sempre diners a dojo, mentre que per una obra cultural no hi ha qui ofereixi una pesseta.

¿D'això se'n diu fer obra de redreçament espiritual?

A benefici de la Ciutat Universitària, els alumnes de la Facultat de Dret organitzen una "becerrada", havent demanat una Comissió a l'alcalde que deixi entrenar els que han d'actuar de matadors amb el bestiar de l'escorxador.

D'autoritzar-se'ls-hi, ¿donarà fe de vida la Societat Protectora d'Animals i Plantes? Veurem.

En una masia de l'Estat de Conhuila, Mèxic, hi viu un home dotat de virtuts especials: dona la llum als orbs, fa caminar als impedits, fa parlar als muts, etc., etc.

Llastima que tot això sigui faula.

A veure si a darrera hora el conhuilenc convertirà Calles i tornaran els expulsats a envair Mèxic.

PONCELL

El Noy de la Mare

Setmanari català de l'any 1865, escrit i dibuixat pel bo i millor d'aquell temps

Reproducció en un volum octau, imprès sobre magnífic paper

Preu: 5 ptes.

La detenció d'Angel Samblancat

Com ja sabran els nostres lectors per les notícies de la Premsa, el nostre estimat company, Angel Samblancat, fou detingut el diumenge passat, a les onze del matí, en sortir del seu domicili, pels agents de la policia.

Els motius d'aquesta detenció són uns delictes d'imprensa, de l'any 1918 al 1920. L'ordre ve del Jutjat del districte del Congrés, de Madrid, i es fonamenta en que Samblancat no havia efectuat en aquell Jutjat les presentacions legals.

Tanmateix, degudament informats, podem expressar la nostra estranyesa d'aquesta actitud processal, ja que Samblancat, mentre visqué a Madrid, es presentà sempre a l'autoritat judicial sense intentar eludir mai l'acció de la justícia.

Més endavant se l'autoritza per residir a Barcelona, on també se li seguien processos per delictes de Premsa, i ací féu també, davant del Jutjat, les presentacions reglamentàries.

Darrerament—i com a conclusió, segons semblava, d'aquestes penalitats—se li aplicà l'indult d'amnistia de l'any 1924.

No ens expliquem, doncs, que ara es pugui declarar en rebeldia el nostre estimat company. Es comprendria que s'esdevingués això a qui esquitlli l'acció de la llei, amagant-se o fugint; però no a Angel Samblancat, que sempre ha sabut i ha volgut donar la cara.

Samblancat no és un irresponsable; és un home que té una actuació pública i periòdica; que s'ha presentat sempre que ha convingut als tribunals, i que ha estat acollit als beneficis d'un indult.

Confiem, doncs, que la detenció de Samblancat no serà duradora i que, quan siguin coneguts els detalls que proven el seu respecte a la llei, serà immediatament deixat en llibertat.

FUTBOL

Els barcelonistes estan de glòria perquè el Barcelona serà campió; ja no cal que s'abaixin les mongetes, tots menjarem pilota de futbol.

Ara com ara no hi ha cap problema ni cap cosa que faci més soroll que un cop de peu ben donat per En Sami, no hi ha pas res del món que valgui un gol.

Artistes? Filòsofs? Grans poetes? Això no és res. Això no val un ou al costat d'una guitza ben donada. La millor ciència és la del futbol.

No cal encaparrar-se per ser un dia un senyor que se'n parli a tot el món. Amb quatre guitzes ben ensopagades ja ets un gran home i ja tens renom.

Qualsevol estudia com un ximple, i es trenca el cap tot buscant solucions, si uns quants gols i unes quantes cabrioles són la més estupenda solució.

Ara que, un poble així, tota la vida no passarà d'ésser l'ase dels cops: s'encantarà veient córrer pilotes, però li faran gol per trascantó.

Els barcelonistes estan de glòria perquè el Barcelona serà campió. Des d'ara ja no cal encaparrar-se. El futbol ens ho soluciona tot.

Trenta mil homes veuen tirar guitzes entusiasmats, encar que plogui i tot. Trenta mil més aquí estan sense feina, i alguns d'ells són dels que van al futbol.

FLIC

Diàleg dels desconeguts

EL REBENTADOR

—Ja ha vist quina rebentada?

—N'he vist tantes! En veig tantes cada dia! El que no veig és l'elogi enlloc.

—Em refereixo a la que Bertrana ha fet de l'obra d'A...

—No, no l'he vist, no l'he llegit. Però no em sorprèn. Bertrana és un home—no, un home, no: un pot de fel i vinagre—, que no ha tingut mai un elogi per a ningú. En canvi, tothom, amb una excessiva condescendència n'ha tingut per a ell.

—Potser sí que apreta massa...

—No, si no és que apreti, ni deixi d'apretar. Es que la seva labor de crític, de crític que porta dintre un autor dramàtic fracassat, és una labor negativa, una labor antipatriòtica.

—Antipatriòtica?

—Sí, senyor. Antipatriòtica, perquè actualment el teatre català compta amb un bon nombre d'autors interessantíssims, d'obres interessantíssimes, i ell, l'autor de comèdies que el públic ha protestat sorollosament, o ha deixat passar amb la més absoluta indiferència, ho nega tot, ho rebenta tot.

—Tot?

—Tot: fins Ibsen. Per aquest home no hi han comèdies bones. Es a dir, sí que n'hi han: les seves. Avui, de totes maneres, un elogi de Bertrana deshonraria.

—Sí, és clar, perquè indicaria que l'obra elogiada era tan dolenta com les seves.

—Això mateix.

—I Bertrana seguirà rebentant autors.

—Sí, senyor: fins que es mori, perquè aquesta és la seva missió periòdica: eliminar, en les pàgines del diari, tot el fel i vinagre que porta dintre.

—Però el públic no el creurà.

—El públic no creu mai els fracassats.

—¿I per què directores i editors no li paren els peus?

—Per la benvolença excessiva de que parlàvem abans.

—Si que és una benvolença ben mal empleada.

—I tant! Un amic nostre, Manuel Fontdevila, ens deia el següent: Un jutge no pot ésser en la vida privada, un estafador, un corruptor de menors, un lladre. Doncs, un bon crític, no pot ésser un mal autor dramàtic. I Bertrana és l'autor dramàtic més dolent que mai hi ha hagut al món.

—Però, veu?, és un bon rebentador.

—Sí, però als rebentadors se'ls ha de negar el pa, la sal, la salutació, tot.

ANDREU BOSCH I BADÍA

Contra la bellesa

A Sant Sebastià, el Comitè de Turisme ha proposat un concurs de bellesa femenina. Sant Sebastià, la bella ciutat donostiarra, viu del foraster, del turista. Un Comitè de Turisme, doncs, un Comitè intel·ligent, ha d'ésser l'ànima d'una ciutat com Sant Sebastià.

Ara bé, concursos de bellesa es celebren a

les platges més famoses del món: la del Lido, a Venècia; la de Deauville, a França; la de Palm Beach, a Nordamèrica. A Sant Sebastià no poden celebrar-se: s'hi oposen les dames de la Junta d'Acció Social Femenina.

No és, com alguns podrien suposar, que el catolicisme sigui enemic de la bellesa, ja que, precisament, el ritual de l'Església catòlica és un dels més bells i pomposos.

No, no: les enemigues de la bellesa, i del bon sentit, són aquestes dames... i perquè, segurament, elles són lletges i velles!

Quan s'és jove i bonica, sense mancar a la dignitat pròpia i a la pròpia honestetat, es tenen altres preocupacions que les d'aquestes ridícules senyores de Sant Sebastià.

TEMES ACTUALS

Paulí Uzcudun

Arreu ha promogut extraordinària alegria la triomfal arribada a Espanya del forçut base, Paulí Uzcudun, amb el campionat d'Europa.

He tingut la sort (?) de veure la seva "sonrisa de oro", en una pàgina d'un setmanari, presa a temps per un important fotògraf, com hauria pogut fer-se a un gran savi; però ell també es mereixia honor semblant, éssent, com és, el més interessant dels homes actuals: "El rei del cop de puny".

Estiguem-ne contents de què el famós exllenyaire hagi obtingut una gran fama, de què sigui admirat arreu... ¿Què hi fa que les seves grapes estiguin embrutades per la més abominable de les baixeses?... Que la satisfacció suri per damunt les nostres testes i riguem, riguem plens de goig... i trenquem la nostre gargamella cantant un elogi al cop de puny, amb un crit que ressoni per la terra... dediquem el nostre entusiasme al gran fenomen

PERFECTE AMELLA

La reforma del Codi

"A B C", un periòdic que no pot ésser sospitós, alludint a la reforma penal, en la part referent a la Premsa, fa ressaltar l'aggravació de penes i diu que un sistema tal de coacció és d'amenaça perpètua al periòdic i al periodista, i amb tant perill imprevisit i amb tanta possibilitat d'arbitrarietat anul·la de fet la llibertat d'opinió i de crítica, sense la que no viu cap poble civilitzat.

"No veiem—afegeix—pel present, ni pel passat, cap raó d'alarma. No recordem daltabaix ni estrall imputables a la Premsa que no s'obligui a l'afany, quan ara, precisament, quan està esterilitzada, es proposen els porucs a preparar-li un règim de rigor, però sí ens expliquem en alguns l'odi i la por a la publicitat i a la discussió, perquè amb les llibertats de la Premsa, molt lícites i fecundes, no poden existir en la vida pública altres llibertats menys admissibles."

Trobem que té—aquesta vegada—, tota la raó "A B C".

Un tros de paper

Setmanari de l'any 1865, dibuixat, i escrit pels millors homes d'aquella època memorable.

Reproducció fotogràfica en tamany octau, imprès sobre paper de primera.

Preu: 5 Ptes.

Correu de l'estranger

Tramesa de tropes japoneses a Xina

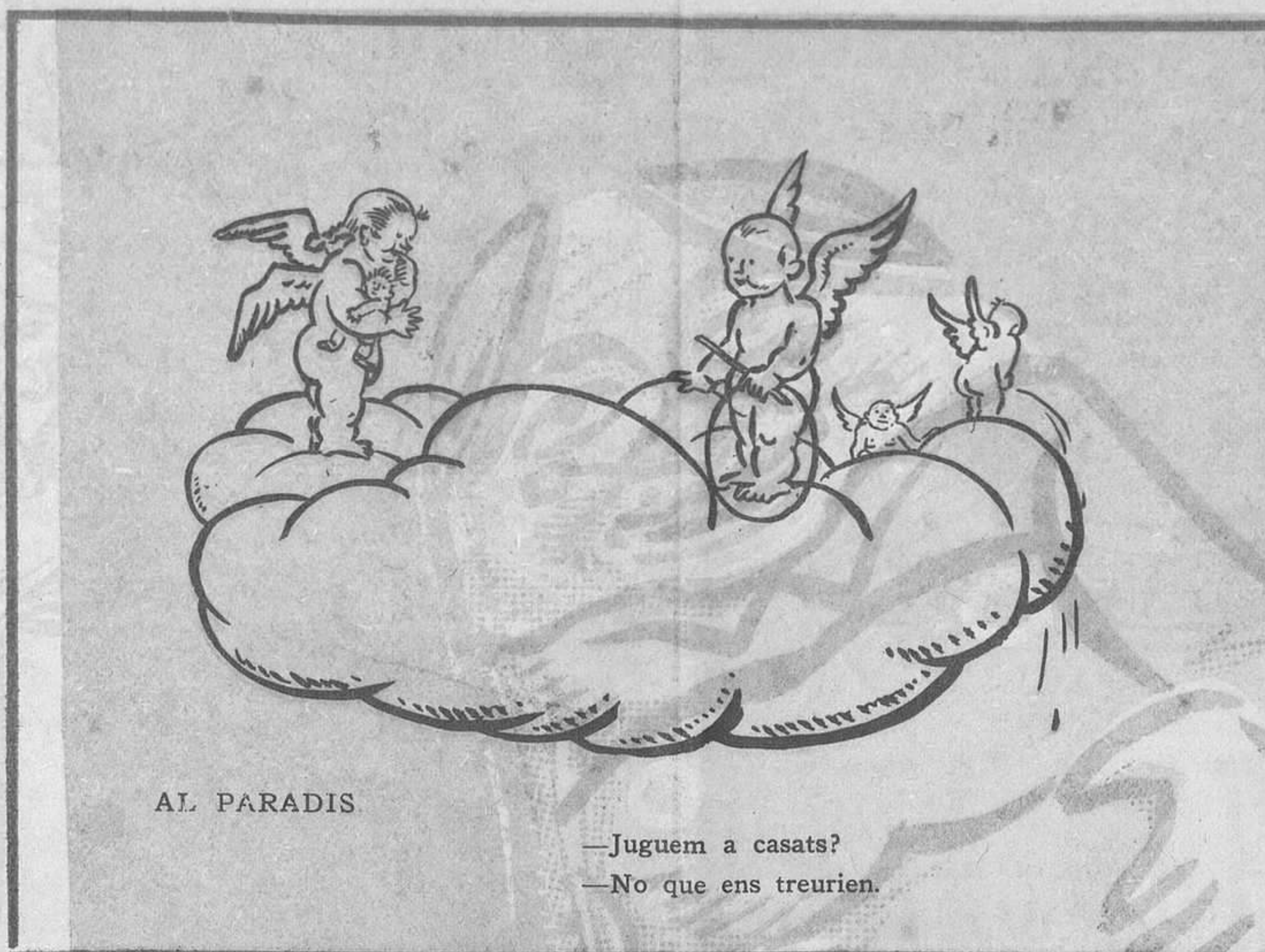
El Govern japonès ha publicat a propòsit de la tramesa de tropes a Xina, el comunicat següent:

“A l'època en què les tropes japoneses foren retirades de Xantoung, el govern japonès havia pres cura de declarar que, amb tot i no tenir intenció d'ajudar un partit o una facció qualsevol, així que l'ordre o la pau, en les localitats on hi hagués súbdits japonesos fos torbada, es veuria obligat a prendre les mesures de necessitat que cregués necessàries.

En presència del canvi sobtat en el Xantoung, que ha precipitat els desordres amenaçant de crear dificultats a la regió on resideixen japonesos, el govern japonès, refermant-se amb la seva declaració anterior, ha tramès un contingent de 5.000 homes al camí de ferro de Kiao-Tcheon-Sinan, per protegir els residents japonesos.

No cal—sempre segons la declaració del governament de Toquio—ni tan sols remarcar que aquesta tramesa de tropes és una mesura de *self-protecció* que no implica des de cap punt de vista que això sigui una intervenció desamical, envers la Xina o un acte d'intervenció a les operacions militars de qualsevol tropes del Nord o del Sud.

I no cal tampoc dir—afegeix la nota—, que tan aviat com el Govern japonès consideri que no és necessari mantenir les seves tropes per a la protecció dels residents japonesos, les tropes esmentades seran retirades com abans.”

AL PARADIS

—Juguem a casats?
—No que ens treuriem.

No sabem els perills que amaga aqueixa nota sinuosa. Però sempre ha estat bona teoria per als Estats imperialistes, ficar-se a la casa d'altri amb una excusa o altra. Després, prou sovint se'n troben per no sortir-ne més.

Les eleccions franceses

Diumenge passat es celebrà a França el primer torn de les eleccions generals. Els resultats són conformes al que tothom d'una manera general havia pronosticat. No han sortit altres candidats que els que tenien

l'elecció assegurada. No hi ha hagut, doncs, cap sorpresa.

Els elegits són, però, poc nombrosos, de manera, que en realitat, l'enigma de les eleccions es resoldrà el diumenge vinent, en el qual es farà el segon torn.

La característica, però, és que els partits extrems no han tingut fins ara el favor popular. No ha sortit cap bolxevista. Les dretes i els comunistes no han tingut tampoc cap èxit.

La reacció intransigent ha vist àdhuc a la

Records de viatge

Els de casa, veient el temporal, que amb més persistent fúria, arreu es desencadenava, em deien:—No t'embarquis avui; espera el coreu vinent!—Però, com que els viatjants som homes d'amor propi, jo havia donat paraula al meu burgès d'emprendre el viatge el dia aquell, car un compromís comercial, inajornable em cridava al meu lloc d'honor, i, a l'hora de marxar el “Menorquín”, des de dalt del pont m'acompanyava de la Barcelona dels nostres somnis.

Previs els tocs de reglament, el vaixell va emprendre la marxa, zigzagejant el port, a la sortida del qual notàrem extraordinàriament la forta ressaca.

De sobte es posà a ploure torrencialment, i el capità va pregar-nos, amb molta insistència, que ens retiréssim als nostres cambrots els pocs passatgers que restaven encara a coberta, manament que, sens altre avís, obeïrem respectuosament.

Era un dels primers jorns del mes d'octubre de l'any 1906.

La bitàcola del menjador del vaixell, en entrar-hi nosaltres, assenyalava dos quarts de set de la tarda.

Tothom acomboiat al seu respectiu lloc, les escotilles hermèticament tancades, quina manera de balandrejar feiem! Els cambres eren insuficients per a atendre el passatge reclamador de llurs serveis: tots ens havíem marejat! Plors, singlots d'angúnia, ais de dolor omplien el reduït espai de què disposàvem...

Les hores anaven passant, i, en ésser les dotze, el sobrecàrrec va entrar a tots els cambrots ocupats, per anunciar, de part del capità que vetllava les nostres vides, que, vista la impossibilitat de travessar el golf de Sant Jordi, havíem retornat a Barcelona, i, si algú dels embarcats volia baixar a terra, podia fer-ho, amb la condició d'ésser de nou a bord, puntualment, a les vuit del matí següent.

Aquestes paraules ens ompliren d'alegria

i estupor ensens. La perícia del brau capità havia evitat una catàstrofe segura.

Els que vivíem a Barcelona ens trasllàrem als nostres domicilis, donant el corresponent ensurt, en trucar a la porta del nostre pis, als que, poques hores abans, ens feien reflexions amorossits.

***

El rellotge de la façana del Banc de Barcelona marcava les set i quaranta minuts del nou matí, que continuava rúfol com el dia abans; i tots el qui havíem passat part de la nit a fora del vaixell, i els que no ho havien fet, com un sol home, ens trobàvem a les vuit, en punt, novament *enrolats*.

El temporal semblava amainar. En eixir de la boca del port, quin vaivé la nostra nau, a mercè de l'ignot, amb nosaltres, els passatgers, els llecs en les lleis de la Nàutica! El capità i marineria ens animaven. La brúixola cronomètrica parlava a aquella gent de mar, que el dia abans ens assegurava no haver corregut mai una “razzia” com la de la nit passada!

Retornant l'irat ponent, circulen noves ordres de retirar-se als cambrots i bodegues. El capità del navili, home acostumat a les envestides de la mar, restà sol a dalt, al pont, on es lligà i donà ordres i contraordres als seus subordinats; tothom complia estrictament. La boira ens envaeix; els cops de mar es succeeixen, ressentint-se'n els que resten atònits, sense esma de demanar una gasosa per omplir llur estómac buit, i així afrontar el mareig que de nou ens acovardeix. Les llàgrimes ens anaven als ulls.

Les hores, llargues, pesades, es marquen, impàvides, a l'esfera del rellotge penjat al menjador del bastiment.

La vesprada, amb el seu vel negre, ha engolit la tarda grisenc, així com a l'espera didora nit el matí incolor, quan de nou embarcàrem al port de la bella ciutat de Barcelona.

El lloc d'escala, en aquella accidentada ruta era el port d'Alcúdia, travessia normalment feta amb sis o vuit hores, des del continent. N'havien passat ja vint-i-quatre i ens

trobàvem en plena mar, a impuls dels elements que cap força humana podia fer aturar...

La veu dels més serens era de què el “Menorquín” no avançava: restava encallat al mig de la mar. El perill era imminent.—Què passava doncs?—algunes dèbils noies preguntaven al primer mariner que, en compliment del seu deure, se'ns posava a tret.—Es el ditzós golf de San Jordi que'ns ha barrat el pas,—amb tò baix responia. Així hores i més hores, el nostre vaixell restà suspès damunt les ones sense poder avançar ni retrocedir com se sol dir, capejant el temporal.

Inútilment la campana ens anunciava les hores oficials de menjar. Ningú dels passatgers no es movia de la llitera del seu cambrot, esperant l'enyorada tranquil·litat fugida dels nostres cors.

Miraculosament una bufada de vent ens afavorí en la nostra ruta, arribant, a les poques milles de camí, a Alcúdia, on hi ancorem a primeres hores de la tarda.

El nostre esperit inquiet debades cercava la calma desitjada. El cel ens amenaçava igual com ho venia fent feia dos dies. Les nostres forces dequeien. Ens sentíem abatuts.

Després de reflexionar que feia més de quaranta vuit hores que no havíem tastat res, al primer dring de l'argentina campana vàrem trencar el nostre dejuni voluntari, i, atantsant-nos a la taula, menjàrem per primera vegada a bord del “Menorquín”.

De nou, la nit ens embolcallava amb son misteriós mantell. Des del vaixell veïem al lluny, com focs-follets, els llums de les casetes obertes al volt de la gran badia refugiadora nostra. Quin contrast ens oferia el destí, llavors!

No amb tanta intensitat com ho havien fet amb intermitència, el vent i la pluja no cessaven d'imposar-nos el seu imperi. I aquest fou el motiu poderós que ens va acostumar a l'entjosa borrasca que s'havia ensenyorit de nosaltres, pobres mortals complidors del nostre deure, davant la paraula

Bretanya, empallidir el seu prestigi. Els departaments de l'Oest semblen abandonar llur tradició conservadora.

La impressió general i imparcial que se'n treu d'aquest primer torn d'eleccions, és que les esquerres republicanes i laiques seran mestresses de l'elecció del 29 d'abril.

Una característica d'aquestes eleccions franceses és que els electors s'han apressat a votar i que hi ha hagut un nombre molt feble d'abstencions.

Una volta més es demostra que els pobles forts i preocupats del seu esdevenidor senten intensament la política.

L'atemptat de Milà

La “Feuille d'Ordre”, òrgan oficial del partit feixista, anunciava no fa molt, que l'atemptat de Milà “no quedarà sense expiació”. Afirmava que el feixisme “no oblidarà ni es desarma”.

Aquesta comunicació és interpretada en els mitjans feixistes com una confirmació de què el Govern italià pensà aplicar la pena de mort contra els antifeixistes empresonats aquests dies. La data del procés és tinguda absolutament secreta i el tribunal especial ha refusat a alguns periodistes estrangers residents a Milà. Però fa suposar que el procés tindrà lloc un d'aquests dies, si no ha començat ja en sortir aquestes línies.

La “Gazzette Officielle” diu que el general Freri s'ha retirat del tribunal especial. Aquesta dimissió s'explica pel paper cada vegada més anticonstitucional que Mussolini inposa al tribunal especial, particularment per a la instrucció en curs.

donada a qui tenia dret a exigir-nos el seu compliment.

En vista del temporal, al port d'Alcúdia hi estiguérem dos dies en espera de millor temps. La vida se'ns feia monòtona...

***

Refets de les angúnies passades a bord, en clarejar el nou jorn que es besllumenava a Orient, el “Menorquín” va posar-se de nou en marxa vers Ciutadella, que veïem, difumada, enllà d'enllà de la capriciosa mar. La ruta va ésser dura, però no accidentada com la de Barcelona a Mallorca.

Al punt del migdia la sirena estrident ens anunciava terra de Menorca. Els que havíem de desembarcar a Ciutadella pujàrem seguidament a coberta, carregats amb els respectius equipatges. La màquina del navili parà; el grinyolar de les cadenes s'oïa arreu; la coberta s'omplia de gent que, fent voleiar llur mocadors, saludaven els que ens esperaven, afanyosos, afilerats a tot el llarg del Passeig de Sant Nicolau de la blanca ciutat de Ciutadella. Quina hora més imponent!

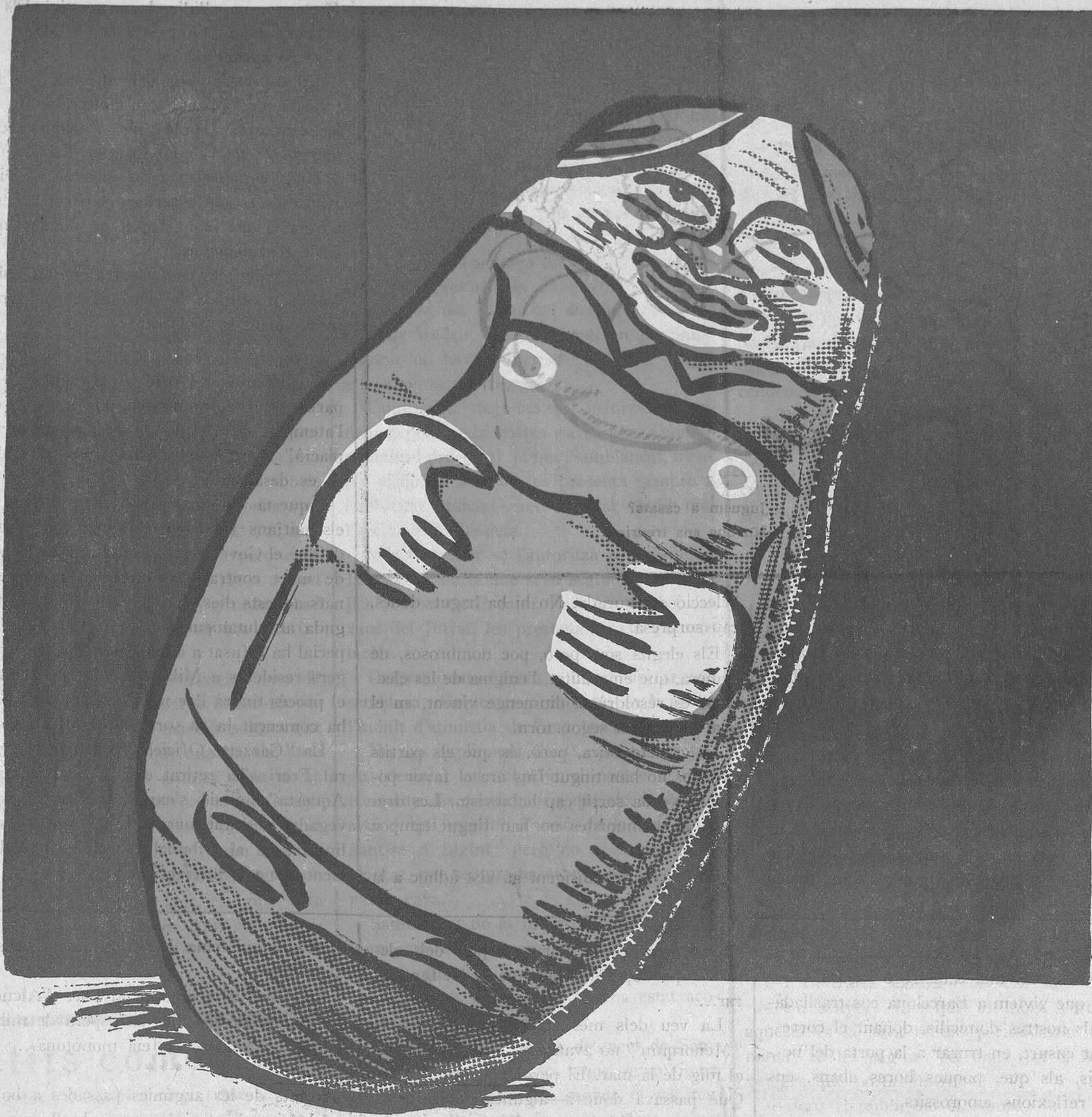
Els que ens esperaven, assabentats de la nostra sortida de Barcelona, i en veure que no arribàvem el dia assenyalat, tot era fermans i mànegues d'on hauríem anat a parar els que vàrem emprendre un viatge, en què ordinàriament s'hi estava de quinze a setze hores, i n'hi estiguérem més de setanta, gràcies al seny d'un capità que honora la nostra marina mercant!!

De no ésser ell, el capità, el “Menorquín” en aquella ocasió hauria estat estelat per les enfurismades ones.

Només el compliment d'un deure ineludible podia fer-nos emprendre una travessia com aquella, en la qual teníem més segura la mort que la probabilitat de sortir-ne feliçment. Vaig dirigir-me a la casa del burgès, que ja devia esperar-me impacient. Em saludà amablement i, tot sorprès, em digué:

—Com és que ha vingut tan aviat? No l'esperava fins al correu de la setmana entrant.

SALVADOR BORRUT I SOLER

CURIOSITATS DE FORA CASA

La joguina de moda dels diplomàtics de Ginebra.

La nova salutació

Bé, això de nova, és un dir, car no hi ha pas res nou, sota el mantell del temps; però es pot garantir que, encara que folrat de vell, és novell, puix no fa gaires dies que es publicà, com a disposició, a Itàlia.

Es clar que a nosaltres ens sap greu que, aquesta innovació de la salutació, no l'hàgim teixit i filat a casa nostra, però tan se val; per aquesta vegada l'acceptarem com si fos nostra i, encara que sigui feixista, li reconeixem la bondat i a més la oportunitat, puix ara que tan es parla i es fa per la pau i per la oliva, resulta doncs més oportú i assenyalat el suprimir l'encaixament de mans amical.

La raó s'ha de donar sempre a qui la tingui, malgrat que aquest s'anomeni Mussolini o encara que no portés el diminutiu.

Nosaltres som així; ens escalfem tot seguit i ens disposem a tothora a fer la propaganda dels altres, si la cosa ens plau, encara que siguin enemics. Bé; això d'enemics pot ésser un xic massa fort; posem-hi contraris.

D'ara endavant, doncs, trobem que hem de recomanar a tothom que s'abstingui de donar la mà per fer una salutació. Un "apa" — que per a nosaltres serà equivalent a l'"alala" d'ells — aixecant una mà enlaire i prou; i si es tracta de saludar una dama o damisella, llavors un lleuger tocamet de l'ala, i ala, a fer via.

Molts diran; i bé, perquè ho hagi dit don Benet, ho hem de fer nosaltres? — Si se-

nyors; cal reconèixer que, avui per avui, don Benet té raó, i com que és un Cèsar, la raó s'ha de donar al Cèsar, ja ho diu l'adagi. Per altra banda, que no ens va bé copiant-lo? Ja que no som prou originals, perquè doncs hem de dordre'ns d'haver-lo de copiar sempre?

Res, res, ja està dit: fora tocamets i encaixades de mans. L'amistat, l'afecció, l'interès i altres rampoines, que volen fer veure que es filtren per les mans, bé les podem deixar per la part del colze. Els higienistes també ho afirmen: per les mans no hi ha altra filtració que la suor i la brutícia, car n'hi ha que us les donen brutes.

Nosaltres estem segurs que si de primer ens sembla una estranyesa — car les males costums es sabut que costen un xic d'anar-se'n — després, ens hi farem tant, amb això de saludar aixecant la mà o fent signes amb els dits, que no farem altra cosa, i fins estarem desitjant trobar algun conegut per fer-li un "apa" amb totes les de la llei.

I creguin que, sols de pensar-ho, ja estem neguitosos i amb ganes de poder fer algun signe així, que ara, és clar, com que no s'estila, tal vegada els maliciosos el motejarien de tendencios.

I és que s'ha de confessar que estem endarrerits encara...

LLUÍS RAMÍREZ CARULLA

AQUEST NUMERO HA ESTAT
VISAT PER LA
CENSURA GOVERNATIVA

Un gest bell i exemplar

Hipòlit Irigoyen, candidat a la presidència de la República Argentina, ha escrit aquesta lletra a la senyora Maria Nogué d'Alvear, presidenta d'una societat benèfica.

"Senyora: Obligat de nou a acceptar la presentació de la meua candidatura a la presidència de la nació, és desig meu comunicar-li que en cas d'arribar a ocupar tan alt càrrec, renunciaré els meus emoluments a favor dels dissortats, els invàlids i els pobres mancats de protecció..."

Fins aquí la lletra, que no cal seguir, perquè el restant són fórmules de cortesia. El senyor Irigoyen ha fet pública aquesta lletra, convertint-la així en un compromís contret. Encara que sigui un truc per a guanyar les eleccions, fent-se simpàtic als electors, els pobres beneiran aquest truc.

Nosaltres l'aplaudim.

DE POLITICA ESTRANGERA

Irlanda contra Anglaterra

S'han descobert en varies societats irlandeses dipòsits d'armes i municions.

S'han fet nombroses detencions, ocupant-se als detinguts bitllets de Banc russos.

El secretari d'Estat de l'Interior ha declarat en la Cambra dels Comuns que és exacte que els establiments bancaris russos remeten diners als irlandesos per a fomentar la rebelió contra Anglaterra.

EL NOSTRE ESTIMAT AMIC ANGEL SAMBLANCAT HA ESTAT DETINGUT. NOSALTRES, ELS SEUS COMPANYS DE "LA CAMPANA DE GRACIA", CONDOLGUTS D'AQUEST NOU ENTREBANC DEL GRAN ESCRITOR I GRAN AMIC, DEMANEM LA SEVA LLIBERTAT

Reclamat per un jutjat de Barcelona, va ésser detingut a Madrid, un subjecte que tant aviat es feia passar per grec com per irlandès, amb l'objecte d'estafar qui podia.

Darrerament volia que el prenguessin per turc, més la policia madrilenya va dir-li:

—Eres turco y no te creo.

La Junta Provincial de Proveïments ha volgut regular el preu de la llet de vaca i trobem que ha fet molt santament. El que també s'hauria de procurar és que ens la donessin de bona qualitat, puix a Barcelona és un dels pobles on hi ha més abundor de mala llet. No és veritat, amic Rovira i Virgili?

A un llogarret de la província de Tarragona, s'hi troba un pastor endevinaire del temps, que pronostica la pluja o el vent amb quinze o vint dies d'anticipació.

Ho avisem als futbolistes per si els convé contractar-lo per tal de no fer partits com els de diumenge passat, que en comptes de futbol semblaven de water-polo.

Ja que parlem de futbol: a Gijón va jugar-se un partit Itàlia-Espanya, del que en van resultar ferits dos dels nostres.

Es veu que amb els feixistes no s'hi pot jugar. Per més que als futbolistes no els deu venir de nou ésser tractats a guitzes.

A la primera votació de les eleccions generals franceses va ésser derrotat, a Còrsega, el famós advocat Moro-Giafferi. Es veu que a tots els moros els hi ha arribat el torn de perdre.

A Bombay estan en vaga 70.000 obrers de la indústria de filats i, per ara, sembla que la cosa no porta camí de solucionar-se.

Tanmateix els burgesos indus no deuen filar gaire dret.

Estem patint una verola d'argentinisme que fa ferredat. Tots els celoberts s'omplen de tangos criollos i àdhuc sembla que la gent s'hagi encomanat la mandanga del famós ball sud-americà.

Es coneix que per als conreadors d'aquest gènere, la veritable Amèrica és a Barcelona. No ens fa estrany perquè des de que es van perdre les colònies hi ha molta gent que pensa el mateix.

Qui ho deia que'l nunci havia passat de moda? Llegeixin els diaris i veuran com en parlen més que de la Raquel Meller.

P. A.: Estan molt bé els vostres versos, però no fan pel caràcter del nostre setmanari. En canvi publicarem la vostra prosa, si no hi ha cap obstacle. — Caldes: La vostra carta ens sorprèn. Sens dubte, si no anaven escrits amb llapis, és una equivocació nostra, però ara, lamentant-ho molt, no us podem complaure, puix els originals refusats, sigui per la causa que sigui, no els guardem. Els originals cal que estiguin escrits amb tinta i en una sola cara de paper, a fi de no entrebancar la feina als operaris. — M. T.: Procurarem dar-li cabuda. — D. E.: Anirà. — S. M.: Va bé. — J. I.: No; això són coses massa personals. Cal que els articles destinats al públic tinguin un interès general i un to noble. — J. F. G.: Massa llarg i també massa personal. — H. L.: (Molt bé. Es un article que farà efecte i àdhuc soroll, si no troba entrebancs a sortir a la llum del dia. Però esperem que no, ja que tot es diu amb molta mesura. — E. G.: No us podem complaure per haver arribat excessivament tard.

Imp. La Campana i L'Esquella. Olm, 8.—Barna.